

ЗЛАТА КОЦИЋ

КУЋНИ ЗВОНАР

ГОРО

Галгал горо, горње витло
кад засврдла земну кору,
не браниш се, подаш стене,
жарну утробу, сав пород
језика и језгра, пужа
из кућице, створа сваког.
Нек облаци длановима
вајају их, нека бресе
намернике, прешле море
раздвојено. Залутнике
угазиле у крв. Свако
нек од стене спужву твори:
свак нек своју тачку квара
стрља, спере, здоби шаком.
Но дванаест каменова
не даш. Опраних. И мене
чак, меласом млечне масе,
да ко тринаесто прасе
доје. Оппростом. У замен,
шта год јесам: глиста, листак —
да сам тринаести камен.

ДУШО

Галгал душо, није исто
који петао те буди:
из ког огња, излазећег,
залазећег? Из ког котла:
плаветнога? пакленог?
Мученог ли пробуђења
ако разбрат у недрима,
ако звоно у пепелу.
Но увезуј плам из чама
у завежљај, да дометнеш
у *шо шамо*. Кад начиниш
колут назад, колут напред,
Бог ће знати, и ти сама,
како просторе, еоне
да разастреш, да распршиш,
и изнова свијеш, збијеш
у честицу, у светлицу
у подводни дугин прамен,
у висински драги камен.

ДРЕВО

Галгал древо, течеш увис,
у год, у плод несагорив.
Наш календар листопадни –
око рода твог облеће:
Јануар би – у твој јаспис,
који згрева. А фебруар –
у блистање твог сапфира.
Март би – у сјај халкидона.
Април би у светли смарагд.
Мај – у зраке сардоникса.
Јун – у пламсање твог сарда.
Јул би у хрисолит ведри.
Август би у врели вирил.
Септембар – у жар топаза.
Октобар би у хрисопрас,
новембар – у топли јакинт.
Децембар би – у аметист,

да распламса круг уцело:
плод над плодовима! Труби
борба, берба. Трну зуби.

ПЕСМО

Галгал песмо, ко то кришом
са огњишта уз нит кишну,
ко низ бунар? Ко за зеном
нерођеном? За жар-птицом
кроза стену? Ко за пужем
преко реке немошћене,
којом пухће густа магма.
А ти, а ти самцијата
Галгал граду, чије древо
о уштапу сваком роди
сто плодова. И одагна
сваким листом сто печали.
Са сто гранчица да прхнеш.
Да слушамо како пљуште
усуд-кише, од громовне
до најтише. И звоњаву
такву да ни кућни звонар
више не зна да л' вериге
ил' небеску соху њише.